

Fujisawa Shuhei

Nữ kiếm Sóng gợn

Phạm Vũ Thịnh dịch

- "Thế nào đi nữa, cũng đã lầm lẫn ngay từ đầu rồi". Asami Toshinosuke nói. - "Bởi người chị, Chizuru là mỹ nhân nổi tiếng mà! Người chị về làm vợ Mabuchi Saizo làm việc trong tổ Kỵ mã Cận vệ, thời đó đã khiến người ta ganh tỵ với Mabuchi quá! Thế nên nghe bảo là cô em ruột của mỹ nhân ấy, ta liền ưng thuận ngay, chẳng cần cân nhắc gì thêm nữa. Lầm lẫn tai hại có nguyên do là như thế".

Toshinosuke đang nói chuyện vợ anh là Kunie. Thật ra thì cô Omon đã cố tình hướng câu chuyện về phía ấy. Từ khi Omon bắt đầu có quan hệ xác thịt với Toshinosuke, cô cứ muốn biết về người vợ của anh ta.

- "Phải chi anh kiểm trước cho chắc thì đã khỏi phải lầm lẫn".

Omon nói.

- "Kiểm trước cho chắc à? Nhà võ sĩ thì không làm chuyện đó đâu!"

- "Nhà võ sĩ xem vậy mà bị bó buộc đủ thứ nhĩ. Bởi thế, em chẳng ưa!"

Omon nói, vùng vằng đặt cây đàn ba dây samisen ra sau lưng, ngửa chiếc cằm trắng lên, uống cạn chén rượu cầm trên tay. Rồi cầm chén không, cô nhích đầu gối lại gần, tựa người sát vào anh. Mùi da thịt đàn bà cùng với mùi hương phấn kích thích Toshinosuke.

- "Thế mà em lại thích ngài Toshinosuke! Vì sao thế nhỉ?".

- "Em say rồi đấy à?". Toshinosuke nói. Anh choàng tay ôm vai Omon, thì thầm. - "Gắng tỉnh táo chứ! Công việc đã xong đâu nào!".

- "Em hiểu rồi. Cứ lảng sang chuyện khác ngay ấy, cậu chủ này!"

- "Đừng gọi là cậu chủ nữa! Nghe nhột tai quá!". Toshinosuke nói.

Thuở Toshinosuke còn bé, nhà Asami có nuôi một ông già giúp việc tên là Genso. Chính là ông nội của cô Omon này. Genso đã đến giúp việc không công cho nhà Asami từ trước năm ông 20 tuổi, đến lúc cậu bé Toshinosuke bắt đầu hiểu biết đôi chút thì ông đã già, lưng còng tóc bạc rồi. Ông chỉ còn làm được những việc như xới đất mảnh ruộng nhỏ của nhà Asami, hay dọn cỏ trong vườn mà thôi. Đến khi Toshinosuke đi nhà học thì ông đưa đi, có khi suốt nửa ngày có người ngồi bên cạnh ngưỡng cửa nhà học chờ đưa cậu bé về. Con trai của ông Genso, tức là cha cô Omon, làm thợ mộc ở xóm Mageshi, thỉnh thoảng trên đường về, cậu bé Toshinosuke được Genso dắt theo, ghé lại nhà ấy, vì thế mà quen với cô Omon. Omon nhỏ hơn Toshinosuke 5 tuổi, làm bạn chơi đùa với cậu bé rất hợp. Nhưng chừng 2 năm trước lễ thành nhân của Toshinosuke, ông già Genso bị bệnh chết, từ đó liên lạc giữa nhà Asami và nhà Genso đứt đoạn. Cứ thế gần mười năm trôi qua, đến mùa xuân năm nay,

Toshinosuke vì có chút sự tình mà ra vào thường xuyên quán trà hai người đang có mặt đây, tình cờ lại gặp cô Omon trong hình dạng một ca kỹ geisha.

Sau khi cha chết đi để lại nợ nần, Omon đã phải vào làm việc ở nhà ca kỹ cũng ở trong xóm yên hoa Somekawa này, dưới nghệ danh là Komayo. Toshinosuke đâu có biết sự tình như thế, nên đã không nhận ngay ra được người ca kỹ mặt trắng phấn trắng ấy là Omon, nhưng Omon thì vẫn nhớ ra được anh.

Việc Omon nay là ca kỹ thường xuyên ra vào quán trà Matsuya này lại không còn gì thuận lợi hơn cho công việc mà cấp trên đang giao cho Toshinosuke. Vì thế, Toshinosuke thường hay đến quán Matsuya này, càng ngày càng thân mật thêm với cô Omon. Cứ thế mà gần nửa năm trôi qua.

- "Nhưng mà, đàn ông thì em chả hiểu được!". Ngã đầu tóc nặng lên vai Toshinosuke, Omon chột rướn người lên nói. - "Ra ngoài thì chê vợ nhà, nhưng hễ về đến nhà thì lại quý chuộng vợ lắm chứ gì!".

- "Đừng nói xàm!". Toshinosuke nói, đã có phần bức dọc. - "Thôi, đừng nói về chuyện vợ ta nữa".

- "Xin lỗi anh". Omon nói, dịu nhẹ đưa tay nắm lấy bàn tay Toshinosuke, áp bàn tay ấy vào lòng bàn tay mình. - "Đừng giận em nhé! Em mến cậu chủ, nên cứ thắc mắc về bà ấy. Em đã mến cậu chủ từ ngày còn bé rồi cơ mà!".

Đúng lúc Omon nói như thế, chợt có nhiều tiếng chân chộn rộn ngoài hành lang trước phòng. Có vẻ có nhiều người bước vào phòng bên cạnh, một phòng rộng đến 12 chiều [1]. Toshinosuke đưa mắt ra hiệu cho Omon, tức thì cô ngã người vào sát ngực anh. Toshinosuke ôm Omon, áp mặt vào hôn lên ngấn cổ trắng ngần của cô gái. Omon nẩy người lên, run rẩy toàn thân, rồi xoắn nhanh chân ra, như đá đôi bàn chân mang tất trắng lên, đồng thời thở hắt ra.

Cánh cửa kéo ngăn hai phòng bị kéo mở ra, nhưng Toshinosuke làm như không để ý. Anh tăng sức vào cánh tay, ôm chặt cô Omon hơn nữa. Anh cảm thấy như có mắt nhìn thô lỗ trừng trừng hướng về phía mình đang diễn cảnh tình si một hồi lâu, rồi nghe tiếng cánh cửa kéo khép lại thật mạnh.

Toshinosuke ngẩng mặt lên. Omon cũng mở mắt ra nhìn anh. Cô vẫn còn ôm cứng anh, mặt nóng bừng.

- "Xong rồi mà!"

Toshinosuke nói, đẩy Omon ra, rồi đưa chén rượu cho cô rót thêm.

Omon cầm đàn lên, dùng móng tay gảy đàn, bắt đầu hát. Giọng cô trầm nhưng trong trẻo, hiển lộ tinh hoa tập luyện được trong sáu năm từng trải ở nhà ca kỹ.

Một hồi sau, Toshinosuke đặt chén rượu xuống, lật bằng đầu gối đến sát cửa ngăn với phòng bên, áp tai nghe lén. Nghe một giọng trầm tĩnh nói chuyện gì đấy cho người nào đấy đang chăm chú lắng nghe. Toshinosuke nhận ra được giọng nói ấy là của Ishizawa Takuzo, một người có thể lực trong phiên trấn, đang làm chức Huyện lệnh. Toshinosuke tập trung tâm trí vào tai, lắng nghe Ishizawa nói. Sau lưng anh, Omon vẫn tiếp tục hát với giọng trầm xinh.

2

Đầu chùng nửa năm trước, trong một đêm xuân bằng lăng không khí nồng ấm của mùa xuân, ở ngoại vi xóm nhà gần thành có một người đàn ông bị chém chết. Một phiên sĩ trung niên làm việc trong tổ Kế toán tên là Hikime Shichizaemon, chẳng hiểu vì lý do gì, lại ăn mặc như hành trang đi đường xa, mà bị chém sả từ vai xuống hông chỉ bằng một nhát kiếm. Ngày hôm sau, Asami Toshinosuke được bí mật gọi đến tư dinh của Tsutsui Heizaemon đang giữ chức Gia lão [2] thứ nhất, là người quyền thế bao năm nay chi phối nền chính trị của phiên trấn. Ông cụ cao gầy này có mắt nhìn uy nghiêm khiến người ta sợ đến co người lại. Toshinosuke đôi khi nhìn thấy từ xa bóng dáng đáng sợ của quan Gia lão này trong thành, nhưng chưa bao giờ nói chuyện trực tiếp với ông cả. Hoàn toàn chẳng đoán ra được lý do ông cho gọi anh đến, Toshinosuke cảm thấy căng thẳng quá đỗi.

Tsutsui Heizaemon ngồi một mình trong phòng việc của tư dinh, đợi Toshinosuke. Chờ cho anh khép nép ngồi xuống xong, ông đang

hăng một tiếng như thị uy, rồi đường đột vào chuyện ngay:

- "Nghe nói anh hay la cà ở xóm Somekawa lắm phải không?"

- "Dạ...". Toshinosuke xanh mặt. Từ ngày cưới phải người vợ không vừa ý, thỉnh thoảng anh cũng có đến các trà thất trong xóm ăn chơi Somekawa để uống rượu, nhưng đâu có chơi bởi trác táng đến nỗi gây tiếng đồn lọt đến tận tai quan Gia lão? Những lời quan nói có vẻ quở trách anh về chuyện la cà ở xóm ấy! - "Xin ngài tha tội...".

- "Người cha đã mất của anh thì ta biết rõ lắm...". Heizaemon nhìn Toshinosuke chòng chọc như nhìn thứ gì lạ lẫm. - "Cha anh là người nghiêm nghị lắm đấy. Hẳn là không hề biết đến mùi trà thất rượu chè gì cả đâu. Thế mà cậu con lại khác hẳn! Cha làm thánh, con làm quỷ, đấy nhỉ!"

- "Xin ngài tha tội...". Toshinosuke nói, tay rút giấy trong túi ra lau mồ hôi trán.

Thấy bộ dạng anh ta như thế, Heizaemon chợt hiểu ra liền trấn an:

- "Không, ta có quở trách gì chuyện ăn chơi trà thất ấy đâu! Có chuyện khác kia. Mà uống trà đi đã nào. Cứ thoải mái đi nhé!".

- "Thưa... vâng..."

Toshinosuke như vừa được cứu sống, vội vàng cầm chén trà đưa lên miệng, hấp tấp đến nỗi trà sóng sánh rơi rớt chút ít xuống đầu gối.

- "Anh đã nghe chuyện Hikime bị kẻ nào đấy chém chết rồi chứ gì?"

- "Thưa vâng. Thật là kỳ lạ quá!"

Toshinosuke làm cùng tổ Kế toán với Hikime Shichizaemon bị giết ấy. Tin đồng liêu bị giết đã loan ra rất sớm trong tổ, cả ngày hôm nay, ai nấy xôn xao về chuyện ấy.

- "Thật ra, Hikime là kẻ mà quan Kiểm sát đang cho người theo dõi điều tra, theo lệnh của ta đấy. Hắn bị giết rồi, chuyện điều tra phải ngưng lại mất".

Heizaemon cũng uống một ngụm trà, rồi dặn Toshinosuke không được hở môi cho ai biết cả, trước khi nói cho anh biết ngọn nguồn.

Số là khoảng ba tháng trước đây, Komiyayama Sakunai là quan Quản lý mọi chuyện xuất nhập của kho bạc đã báo lên Heizaemon một chuyện chẳng lành: hai ngàn lạng vàng đã biến mất từ kho bạc của phiên trấn!

Komiyayama là một ông lão phúc hậu, mập mạp hồng hào, mà khi báo tin ấy cho Heizaemon, mặt mày xanh lè, mồ hôi toát ra như tắm. Trách nhiệm quản lý đã đành, mà ông còn lo sợ bị nghi ngờ ăn cắp nữa. Ông khẩn cầu quan Gia lão trực tiếp đứng ra chỉ huy điều tra, nếu không tìm ra được số tiền ấy đã chạy đi đâu thì ông xin mổ bụng chịu tội.

Heizaemon muốn xác nhận cho chắc:

- "Kiểm lại sổ sách vẫn còn thiếu à?"

- "Thưa, đúng như thế"

- "Có thể là trộm cắp từ bên ngoài không nào?"

- "Thưa, không thể có chuyện đó đâu".

Komiyayama thưa là không thấy dấu vết gì khác lạ trên tường

ngoài hay ổ khoá của kho bạc cả.

- "Ngoài ta ra, đã có ai khác biết chuyện này chưa?"

- "Thưa, chưa".

- "Vậy thì khoan nói cho ai khác biết cả".

Heizaemon nói như thế vì nghĩ rằng nếu kẻ lấy sổ vàng ấy là người trong thành, thì điều tra ra không khó. Bởi sổ người được phép ra vào kho bạc của phiên trấn rất ít. Ngoài quan Quản lý Komiyayama và bộ hạ ra, chỉ có 2, 3 người thuộc tổ Kế toán, mà chẳng ai được vào kho một mình, lúc nào cũng phải có người đi theo. Chìa khoá thì chỉ có Komiyayama được giữ. Triệt để điều tra sổ người ít ỏi đó kể cả Komiyayama, thế nào cũng lòi ra thủ phạm.

Komiyayama nói, mặt vẫn còn xanh mét:

- "Trong lúc điều tra thì chức vụ của tiện nhân như thế nào ạ?"

- "Đừng lo. Cứ làm như chưa biết gì cả là được".

Heizaemon nghĩ tuy đúng là lỗi của Komiyayama không phát giác ngay được thất thoát ấy, nhưng cũng không thể trách phạt nặng nề ông ta được. Komiyayama quản lý tiền nhập kho, tiền xuất kho, xác nhận kim ngạch trong sổ với tiền mặt trước mắt, nếu là tiền nạp vào thì đem cất vào kho. Nhưng chẳng phải mỗi lúc như thế lại có thể kiểm nhận toàn bộ sổ vàng bạc đang có trong kho được. Việc đó chỉ làm vào ngày cuối tháng, kết toán sổ sách trong tháng mà thôi.

Heizaemon bí mật cho gọi quan Kiểm sát là Hattori Gonbee, ra lệnh dò hỏi điều tra kín. Ông muốn điều tra bí mật, vì thấy hoài nghi ở điểm hành vi phạm pháp này có vẻ ngang nhiên liêu lĩnh quá. Chẳng phải loại lén lút cạo sửa sổ sách để kiếm chút tiền còm, thông

thường trong đám nhân viên tổ Kế toán. Bởi đến hai ngàn lạng vàng lận mà! Heizaemon nghĩ hẳn phải có kẻ chủ mưu lập kế hoạch gì đây rồi. Chắc hẳn phải có đồng lõa, có kẻ đứng phía sau giật dây. Mà trong phiên trấn này, người xứng đáng được xem là kẻ chủ mưu, đứng phía sau giật dây, thì Heizaemon cho là chỉ có một người thôi: Hondo Shuri.

Từ thời Heizaemon còn trẻ cho đến nay, Hondo Shuri vẫn là đối thủ chính trị, cho đến năm trước đây, đã là quan Gia lão thứ nhất, nắm chính quyền phiên trấn. Hiện nay, Hondo đang phải rút lui khỏi chính trường, ẩn mình chờ thời. Hondo đã bị thất sủng, trực tiếp là vì chính sách nông nghiệp thất bại vài năm trước, nhưng sự thực thì cũng bởi phe Heizaemon, quan Gia lão thứ nhì Ido, quan Trung lão Fujino,... đã cùng nhau thâm lén hay công khai vận động đập đổ Hondo. Do vậy, Hondo biến mất trên bề mặt chính trường phiên trấn. Nhưng Hondo chẳng phải là một nhân vật cứ thế mà chịu đoạn tuyệt với tham vọng cầm quyền, an nhàn sống đời ẩn dật được. Ngược lại, ông ta lại càng biểu lộ rõ rệt hơn nữa ý hướng đối địch với phe Heizaemon, cứ có chuyện gì xảy ra là lên tiếng chỉ trích ngay chính sách của phiên trấn. Thái độ ương ngạnh ấy của Hondo có được sự ủng hộ của phe đảng mà Hondo đã ra sức bồi dưỡng từ thời còn nắm chính quyền phiên trấn. Bọn Heizaemon cũng hiểu rõ điều đó, hiện thời trong số những quan lại nắm giữ các chức vụ trọng yếu trong phiên trấn cũng có không ít người được kể vào phe đảng của Hondo. Hondo đang rình chờ sơ hở của bọn Heizaemon để công kích bài xích hòng đoạt lại ngôi vị quyền uy cũ. Ông ta còn trẻ hơn Heizaemon

đến 5 tuổi, còn dư sức để làm chuyện tranh đoạt dù phải đổ máu.

Vụ này, ai chứ Hondo thì có thể sai người làm được lắm!

Heizaemon đoán như thế nên khắp khởi chờ xem quan Kiểm sát điều tra ra kết quả như thế nào, để tùy theo kết quả đó, có thể dứt luôn hơi thở cuối cùng của Hondo.

Thế nhưng, đến gần ngày cuối tháng sau đó, ông lão Komiyayama Quản lý kho bạc đã hốt hơ hốt hải chạy đến phòng việc trong thành của Heizaemon mà báo cáo rằng:

- "Thưa, số vàng ấy đã hoàn lại rồi!"

Komiyayama thở hào hển nhưng mặt tràn đầy nỗi vui mừng.

Heizaemon liếc nhìn ông lão:

- "Không sai sót gì trong sổ chứ?"

- "Thưa vâng, không sai chút nào cả".

- "Lần trước ông cũng đã báo cáo là không sai chút nào cả đấy".

- "Thưa, đúng như thế. Nếu ngài còn nghi ngờ thì xin mời đến kho.

Tiện nhân xin trình bày chi tiết cụ thể".

Komiyayama nói, có chút hậm hực. Ông lão đã quá 60 tuổi lâu rồi nhưng được tiếng là đầu óc vẫn chưa suy yếu chút nào. Heizaemon phải tin lời ông ta thôi.

- "Ông nói là hai ngàn lạng vàng ấy đã được hoàn lại đủ số rồi, có phải thế không?"

- "Thưa, đúng như thế".

Sau khi cho ông lão ra, Heizaemon suy nghĩ lung lắm. Bí mật càng sâu thêm, lại càng rõ ràng là có bàn tay trong bóng tối giật dây sau lưng rồi. Chẳng phải là chuyện mà người nào trong tổ Kế toán, hay 1,

2 người Quản lý xuất nhập kho có thể làm được đâu. Sau lưng kẻ nào đấy hẳn phải có một nhóm nhiều người cùng mưu đồ. Và nhân vật có thể tổ chức mang một số vàng lớn hai ngàn lạng ấy ra khỏi thành rồi mang vào kho trả lại được, thì khó có thể nghĩ ra ai khác hơn là Hondo, người nắm giữ một số tay chân thân tín trong phe đảng mình đang đảm trách các chức vụ trọng yếu trong phiên trấn.

- "Mà về kết quả điều tra của quan Kiểm sát Hattori thì..."

Heizaemon nói với Toshinosuke. - "... cuối cùng đã truy ra kẻ ra vào được kho bạc của phiên trấn và bí mật gặp gỡ Hondo rồi. Đó chính là Hikime Shichizaemon".

- "..."

- "Có điều tại sao số vàng đã lấy ra lại được hoàn trả nguyên vẹn, thì không hiểu được. Giả thử vụ này do Hondo đã sai Hikime làm, thì vì lý do gì Hondo lại cần đến số tiền lớn như thế, còn là điều bí ẩn. Mà chẳng phải là việc gì lâu dài. Chỉ là món tiền lớn cần trong một thời gian ngắn thôi. Ta vừa định tóm cổ Hikime để tra hỏi về điều đó thì hẳn bị ám sát mất..."

- "..."

- "Tất nhiên, hẳn là phe Hondo đã biết là phía Kiểm sát sắp sửa ra tay nên hạ thủ trước rồi. Đây, chuyện là như thế. Đường điều tra thì đã bị nghẽn lại, mà bí mật vẫn còn đây. Vì thế mới phải gọi anh đến đây". Heizaemon dăm dăm nhìn Toshinosuke. - "Ta nghe đồn là gần đây, bọn người thân tín của Hondo thường tụ họp ở xóm Somekawa. Anh có để ý thấy thế không?"

- "Thưa, tiện nhân hoàn toàn không biết..."

- "Có vẻ thỉnh thoảng có cả Hondo đến đấy nữa. Ta nghĩ là bọn chúng bàn nhau âm mưu đánh đuổi chúng ta ra khỏi chính quyền phiên trấn chứ chẳng còn gì khác". Khuôn mặt sạm đen của Heizaemon thoáng nụ cười khổ sở. - "Ta chẳng hiểu lý do tại sao đột nhiên chúng lại phẫn khích ra mặt như thế. Ta đoán rằng thế nào cũng có dính dáng đến vụ số tiền hai ngàn lạng vàng ấy, thế nhưng không có bằng chứng gì cả. Anh thử tìm hiểu xem sao nhé!"

- "Thưa, tiện nhân ấy ạ?"

- "Chứ sao! Đột nhiên mà cho một người nào khác không quen ra vào xóm ấy mà lui tới các trà thất thì thế nào bọn Hondo cũng sinh nghi ngay. Về điểm đó thì anh có lợi thế rõ ràng! Làm thử đi! Mọi kinh phí thì phiên trấn chi trả cũng được".

Heizaemon ôn tồn phủ dụ như thế, nhưng thật tình, Toshinosuke không muốn làm chuyện ấy lắm. Anh chẳng muốn bị lôi vào cuộc tranh chấp chính trị giữa các phe phái, mà anh chỉ nghe đồn đại mà thôi. Và lại, chuyện phải dò la về kẻ đã ám sát Hikime Shichizaemon dễ dàng đến như thế khiến anh khiếp sợ. Bởi anh chẳng phải là người can đảm, mà cũng chẳng có tài cung kiếm võ nghệ gì có thể dùng được khi hữu sự. Người như anh hoàn toàn không thích hợp với việc dò tìm bí mật của người ta.

Hơn nữa, có vẻ Heizaemon đã hiểu lầm rồi, chứ anh đâu phải là tay ăn chơi đến mức ấy! Chỉ là anh không bằng lòng chuyện gia đình nên thỉnh thoảng, để khuây khoả, mới dòm vào chốn trà thất đó thôi!

Tuy nhiên, dù nghĩ như thế, Toshinosuke cũng biết là anh không có cách gì từ chối việc này được. Chẳng có ai đối mặt với quan Gia

lão Tsutsui Heizaemon mà từ chối được mệnh lệnh của quan.

3

Nhưng đêm nay, sau khi từ xóm Somekawa vòng qua tư dinh của Heizaemon để báo cáo kết quả do thám, trên đường về nhà ở xóm Yashiro, Toshinosuke lại nghĩ khác đi, không còn ngần ngại lưỡng lự như trước nữa. Bơi chơi bởi vui thú quá! Sau một thời gian cứ 3 ngày, 5 ngày một lần, được ăn chơi với tiền phiên trấn chi trả, anh đã thấm vị hoan lạc ở chốn chơi bởi này rồi, và một phần cũng vì đã thân mật với cô Omon nữa. Gần đây, anh không còn phân biệt được là mình lui tới trà thất thật ra là vì mục đích nào. Mỗi lần rời nhà ra đi, lòng anh lại rộn ràng vui thú.

Tất nhiên, đối với Heizaemon thì anh không lộ ra vẻ gì khiến ông phải nghi ngờ. Anh chỉ báo cáo tường tận tất cả những gì anh dò tìm ra được. Bọn Hondo quả thật chọn rộn lui tới xóm Somekawa, nhất là gần đây, chuyên tụ họp ở quán trà Matsuya; có lần trên hành lang quán này, Toshinosuke đã gặp chính Hondo Shuri nữa. Anh kể lại mọi chi tiết về người hội họp, lời họ nói với nhau mà anh lén nghe được cho Heizaemon, tuy anh chẳng hiểu có giúp ích gì cho quan Gia lão không. Thường thường, Heizaemon chỉ im lặng lắng nghe mà thôi.

Đêm nay cũng thế, ông chỉ tỏ lộ chút phản ứng khi anh kể là nghe cô người làm trong quán Matsuya bảo là đêm qua, Hondo Shuri đã đến quán, gặp một thương gia ở phòng riêng trong góc quán.

-"Thương gia à?". Đôi mắt ti hí của Heizaemon chột căng rộng ra nhìn Toshinosuke chăm chú. -"Tên là gì, có biết được không?"

- "Thưa, không biết được đến đây".

Toshinosuke kể là nghe từ cô người làm, thật ra anh đã nghe lại từ Omon. Quán trà Matsuya đúng là chỗ lui tới quen thuộc của "phe Hondo" như Heizaemon gọi. Toshinosuke gắng hạn chế việc mình trực tiếp dò hỏi ở quán Matsuya. Anh hiểu là nếu rủi mà người làm trong quán hé môi cho bọn Hondo biết rằng anh lén lút tìm hiểu chuyện chúng hội họp ở đây, thì hẳn là anh sẽ chịu số phận bi thảm như Hikime.

Heizaemon nói: - "Anh dò hỏi gấp xem thương gia ấy là ai nhé!"

Thế là tối mai, anh lại phải đến đây rồi! Toshinosuke nghĩ như thế khi nhớ lại lời Heizaemon. Để dò hỏi thì phải dùng Omon mới xong. Có được lý do để gặp cô Omon, Toshinosuke cảm thấy lòng mình xôn xao.

Xóm Yashiro là nơi có nhiều nhà ở của đám phiên sĩ lãnh lương từ 100 đến 200 hộc [3] như Toshinosuke. Hai bên đường, cổng nhà và tường rào xen kẽ nhau, trăng khuya toả sáng mặt đường. Đi một hồi trên con đường dài thẳng tắp, Toshinosuke chợt cảm thấy có người đi phía sau lưng mình. Nhà anh chỉ còn cách chừng 2, 3 căn phía trước. Toshinosuke quay đầu lại, thấy có hai người võ sĩ bước sau anh chừng 5, 6 gian (khoảng 9 - 11 mét). Tự nhiên, Toshinosuke đứng dừng lại. Hai người đi sau cũng ngừng chân. Người cao to hơn khoanh tay cao trên ngực. Nhưng anh không thấy rõ mặt họ.

Họ theo dõi mình đấy chẳng? Nghĩ như thế, chợt toàn thân Toshinosuke lạnh buốt vì sợ.

Khi Heizaemon ra lệnh đi điều tra, anh đã hiểu là thế nào rồi cũng

sẽ xảy ra chuyện này mà! Thế nhưng đến lúc trực diện với hiện thực, nỗi kinh hoàng trong lòng anh không ngờ lại mãnh liệt đến thế này!

Toshinosuke lại bước đi, cảm thấy hai chân mình loạng choạng. Cuối cùng chui qua được cổng ngoài nhà mình, anh cứ thế chạy vội vào nhà. Có ánh đèn chiếu ra từ phòng uống trà, vợ anh là Kunie bước đến.

- "Sao thế anh?"

Kunie vội vàng quỳ gối, hỏi, khi thấy chồng ngồi phịch xuống bệ cửa, thở hổn hển.

- "Then cửa chưa cài! Ra cài then ngay đi!"

Nghe chồng bảo thế, Kunie đáp "Vâng" rồi xỏ vội chân vào đôi guốc, bước ra. Nghe Toshinosuke nói với sau lưng:

- "Bên ngoài có người nào đấy. Kiểm xem!"

Kunie lại đáp "Vâng" rồi bước ra cổng.

Từ bên trong ngưỡng cửa, Toshinosuke thấy Kunie bước ra ngoài cổng, nhìn hai bên kiểm điểm, rồi mới đóng cổng cài then và trở vào nhà.

- "Thưa, không có ai cả".

- "Thế thì tốt!". Toshinosuke nói.

Anh thấy nhẹ nhõm, đồng thời, đâm ra bức dọc. Anh bắt đầu nghĩ rằng hai người ấy có thể chỉ là người qua đường mà thôi. Thấy mình dừng bước đột ngột, họ cũng nghi ngại mà dừng chân đó thôi. Nghĩ thế, anh bức mình đã yếu bóng vía quá, và càng bức thêm vì đã lộ vẻ nhút nhát trước mặt vợ.

- "Lúc này, ngoài cổng có chuyện gì thế anh?"

Kunie vào phòng uống trà, lại hỏi có vẻ lo lắng.

"Chẳng có chuyện gì cả. Đi nghỉ trước đi!"

"Thế anh ăn tối chứ?"

"Không cần!... Này, định mịa mai đây à? Có phải mới đi làm về trễ đâu? Mới đi chơi về đây chứ! Có thằng nào ngu, đi chơi mà để bụng đói đâu!".

"....."

"Mang trà lên đây! Rồi khỏi làm gì khác, cứ đi ngủ trước đi!".

Kunie liếc nhìn mặt chồng, đáp "Vâng", rồi đứng lên đi vào bếp. Vẫn là khuôn mặt bình thường gắng che giấu mọi cảm xúc. Khuôn mặt ấy khiến Kunie trông có vẻ dần dần. Cũng bởi dung mạo không có gì đặc sắc cả.

Sau khi Kunie nói: "Xin phép đi ngủ trước", rồi ra khỏi phòng uống trà, Toshinosuke ngồi nhấp trà với nỗi u uất, một mình.

Mình lại xử tệ rồi! Toshinosuke nghĩ như thế. Anh hiểu nguyên nhân vợ chồng bất hoà là do ở mình. Thỉnh thoảng Kunie lại gắng đến gần anh. Đương nhiên, vợ chồng thì phải như thế. Nhưng mỗi lần đánh hơi thấy như thế, trong lòng Toshinosuke lại nảy sinh tình cảm ghét bỏ, muốn đóng sập cánh cửa ngay trước mặt vợ. Kunie đành lùi bước thật nhanh, lấy lại khuôn mặt dần dần như lúc nãy, cử chỉ bỗng lễ độ một cách thái quá. Cứ thế lặp đi lặp lại, trong suốt hai năm rồi.

Bởi ngay từ đầu đã có sự lầm lẫn rồi. Toshinosuke khổ tâm nhớ lại lời anh nói với cô Omon tối nay. Ý nghĩ ấy dẫn dắt anh bao lâu nay. Như đã nói với Omon, Toshinosuke chỉ vì nghe Kunie là em ruột của

mỹ nhân nổi tiếng Chizuru, mà hồ hởi đồng ý ngay chuyện hôn nhân với cô thứ nữ của nhà Hatanaka. Chính Toshinosuke thì không gặp mặt, nhưng mẹ anh là Mitsuo đã gặp Kunie, khi về nhà có vẻ mãn nguyện mà khen nức nở là cô gái tốt lành. Chuyện hôn nhân của Toshinosuke đã được quyết định như thế. Nhưng trước ngày cưới, khi hai bên được mời đến nhà ông mai là Sone Kouemon, lần đầu tiên thấy mặt Kunie, Toshinosuke đột nhiên cảm nhận rằng mình đã làm chuyện sai lầm. Người con gái trước mặt anh tuy thùy mị nhưng khuôn mặt tầm thường đến có thể nói là xấu xí!

Toshinosuke đã thấy mặt cô chị Chizuru vào làm dâu nhà Mabuchi Saizo thuộc tổ Kỵ mã Cận vệ. Người đẹp, da trắng muốt như trong suốt ấy. Thế nhưng, cô em lại ngăm đen, khuôn mặt như mặt chồn đen. Đôi gò má gồ lên, miệng có hơi chu ra, đôi mắt to tròn nhìn Toshinosuke mở lớn như ngạc nhiên. Đôi mắt trong, chưa bị đời làm hoen ố ấy cứu chuộc được phần nào hình ảnh của Kunie trong trí Toshinosuke, nhưng anh vẫn không khỏi có ấn tượng đã gặp phải một cô gái xấu xí. Toshinosuke cảm thấy như bị kẻ nào đấy lừa gạt!

- "Anh có biết ông Nishino Tesshin dạy kiếm phái Inoya không? Cô Kunie đây là môn sinh hạng cao của ông ấy đấy. Đạo này ở võ đường của ông ấy, nghe đâu chẳng có ai đánh thắng được cô Kunie cả đấy".

Ông mai Sone nói thế, nhưng Toshinosuke nghe càng thêm bức mình. Bản thân Toshinosuke đã 5 năm tập kiếm ở võ đường Hoga, môn phái Itto (Nhất Dao), nhưng cũng chẳng ra gì. Lời khen ngợi của ông mai càng khiến anh có phản cảm vì Kunie thiếu vẻ nữ tính!

Dù vậy, cũng không thể lấy lý do cô ấy không đẹp người mà bãi

bỏ được chuyện hôn nhân đã quyết định xong rồi. Toshinosuke cũng hiểu được như thế. Anh cố giấu nỗi thất vọng ê chề, chẳng hé môi với ai cả.

Nhưng cũng vì giấu diếm như thế, nỗi bất mãn nấp kín trong lòng anh không có lối thoát, Toshinosuke lạnh nhạt với Kunie, dần dần tạo thói quen giữ khoảng cách đối với vợ.

Kunie có lẽ khổ tâm vì không hiểu được sự lạnh nhạt sâu kín của chồng mình. Không hiểu lòng chồng, Kunie gắng tìm đến gần thì lại càng bị hắt hủi, thương tổn tâm tình. Dạo gần đây, Kunie không còn vô tư đến gần chồng như thời mới về làm vợ. Cứ thế ngày tháng qua đi.

Nhấp chén trà đã nguội lạnh, Toshinosuke nghĩ: tình trạng Kunie như thế nghĩ cũng đáng thương, nhưng lại dễ chịu cho anh hơn, nên cứ để mặc như thế. Chút hơi rượu sót lại đã tiêu tan đi trên đường về nhà. Không thể làm bộ mê đắm người đàn bà mà anh không mê đắm được! Anh nghĩ vợ chồng kiểu này thì bất hạnh thật.

Đột nhiên, vách kéo ngăn giữa phòng uống trà và phòng ngủ của mẹ anh kéo qua, mẹ anh là Mitsuo khoác áo choàng trên áo ngủ, bước vào.

-"Thưa mẹ". Toshinosuke sửa thế ngồi tề chỉnh lại. -"Mẹ chưa ngủ sao?"

-"Giọng anh lớn quá nên mẹ thức giấc đấy.". Mitsuo nói.

Tóc đã bạc nhiều, tuy bà chưa đến tuổi 50. Chồng chết một năm sau lễ thành nhân của Toshinosuke, từ đó cho đến lúc cưới vợ cho con, bà đã trải qua nhiều nỗi khổ tâm mà người ngoài không hiểu

thầu, chỉ lộ ra trên mái tóc đã bạc đi nhiều và trên khuôn mặt có vẻ nghiêm khắc.

- "Vẫn còn mùi rượu đấy! Anh lại đi chơi ở mấy trà thất ấy rồi chứ gì?"

- "Thưa vâng. Nhưng là vì phải giao thiệp với người ta đấy mà".

- "Mẹ không muốn nghe lời biện hộ đâu". Mitsuo nói thẳng. Bà ngồi thẳng lưng, giọng nói có chút giận dữ. - "Có điều muốn nói với anh đây".

- "Thưa vâng".

- "Chuyện giữa vợ chồng anh, mẹ thật không muốn xía miệng vào, nhưng dạo gần đây, cách đối xử của anh đối với dâu của mẹ có phần quá đáng đấy".

- "....."

- "Đêm hôm khuya khoắc mới về đến nhà, miệng còn hôi mùi rượu, thế mà anh chưa một lần nào nói được lời tử tế với vợ mình. Anh nghĩ như thế mà được sao chứ?"

- "....."

- "Mẹ hiểu anh không bằng lòng về vợ anh. Nhưng mà này, anh Toshinosuke à, đàn bà quý ở tấm lòng kia! Kunie đúng như mẹ xét đoán, là nàng dâu không chê vào đâu được. Anh hãy mở mắt ra mà nhận thức thì hơn".

Toshinosuke muốn cãi rằng "Kunie tuy là dâu của mẹ, nhưng là vợ của con kia mà", nhưng anh không dám.

- "Thưa vâng, con xin gắng để ý như mẹ dạy. Đã khuya rồi, xin mẹ đi nghỉ. Đêm nay lạnh lắm".

- "Mẹ biết là Kunie không đẹp người nên bị con ghét bỏ. Thật tội nghiệp!"

Mitsuo nói, lời cuối như tiếng thở dài, rồi không giấu nổi bức dọc với con, bà đứng vùng dậy, bước về phòng ngủ của mình.

Toshinosuke ngồi thừ người một hồi, rồi tắt ngọn đèn lồng và ra khỏi phòng uống trà. Qua hành lang vào phòng ngủ, Toshinosuke chậm chậm thay áo quần rồi chui vào chăn. Trong khoảng thời gian đó, anh ngấm chỗ chăn đắp nổi cộm trên thân hình Kunie, cho đến khi nằm trong chăn, vẫn còn tiếp tục ngấm như thế một hồi. Đã lâu rồi, anh không chạm đến thân thể vợ. Hai phần chăn nệm tách rời nhau, như tình trạng hiện tại của vợ chồng anh.

Anh không hiểu Kunie đang ngủ hay còn thức. Chỉ thấy phần chăn đắp phía lưng và mái tóc mượt mà.

Toshinosuke lắc đầu, tắt ngọn đèn lồng, vùi đầu vào gối.

4

Từ nhà cầu trở lại, lúc đang đi trên hành lang mờ tối trong quán Matsuya, Toshinosuke đi ngang qua một cặp trai gái. Người đàn bà đi qua, nép vào thân người đàn ông, nhưng đôi mắt thoáng gặp tia nhìn của Toshinosuke.

Ồ! Toshinosuke bất giác đứng khựng lại, nhìn theo dáng lưng hai người ấy. Bỗng, người đàn bà quay trở lại, đến trước mặt anh. Đó là Chizuru, chị của Kunie.

- "Giữ bí mật nhé". Chizuru thì thầm. - "Cậu cũng giấu Kunie đi chơi đấy chứ gì? Thế là huề nhé!".

Chizuru cười là lơi, nắm nhẹ cánh tay Toshinosuke rồi quay lưng

bước đi. Bước chân bình tĩnh như chẳng có gì xảy ra.

Toshinosuke quay về phòng mình, rót rượu vào chén, nhưng rồi thần thờ nhìn chén rượu quên cả uống.

Người đàn ông kia là ai nhỉ?

Chồng của Chizuru là Mabuchi Saizo trú nhậm trên Edo [4] từ mùa xuân năm nay. Người đàn ông đi cùng Chizuru tất nhiên chẳng phải là Mabuchi. Thân cao, phong cách hiên ngang, anh ta hẳn là một võ sĩ trong thành, nhưng Toshinosuke chưa thấy mặt bao giờ. Thật không thể lơ đãng đối với đàn bà được!

Toshinosuke thôi không gặng nghĩ cho ra người đàn ông kia là ai nữa, vừa đưa chén rượu lên môi vừa ngán ngẩm cho đàn bà. "Thế là huề nhé!". Giọng nói là lời của Chizuru còn đọng lại trong tai anh. Lời nói ấy có thể xem là lời thú tội ngoại tình.

Chizuru từ thuở thiếu nữ đã là cô gái xinh đẹp đến nỗi mọi võ sĩ trẻ trong thành đều trầm trồ mơ ước. Cũng vì nhan sắc tuyệt vời của cô mà Toshinosuke đã chẳng ngần ngại chút nào khi chịu lấy cô em của Chizuru, không màng đến chuyện xem mặt trước! Có lẽ những lời tán tụng nhan sắc của cô đã biến Chizuru thành người kiêu kỳ, lúc nào cũng muốn có người tán tụng sắc đẹp của mình. So với cô chị như thế, Kunie thì... khỏi cần lo điều đó! Trước nhất, với bộ mặt ấy thì chẳng có ai muốn rủ rê gì đâu! Chẳng hiểu sao khi nghĩ đến vợ mình thì Toshinosuke không phải chẳng, mà sẵn sàng có ý nghĩ lẹch lạc thiên kiến.

Tất nhiên sự thật thì đâu đến nỗi như Toshinosuke nghĩ. Khác với chị Chizuru, Kunie là người thích sống khiêm tốn, kiên nhẫn chịu

đựng. Điều đó thì chính Toshinosuke cũng hiểu được, sau hai năm chung sống dưới một mái nhà, mặc dù đời sống vợ chồng có nhiều khe hở.

Nghĩ lại như thế, Toshinosuke chợt thấy căn phòng mờ tối đột nhiên sáng hẳn lên với hình ảnh Kunie hiển hiện trước mắt anh. Nhưng lại là hình ảnh Kunie ngồi quay lưng lại phía chồng, đầu cúi gục xuống.

Tấm vách chợt kéo qua, Omon bước vào phòng.

Toshinosuke đặt chén rượu xuống, hỏi:

"Tình hình ra sao nào?"

"Hiện giờ, ngài Hondo đã gặp một ông chủ bụi nào đấy, hai người vào căn phòng riêng cách biệt sau quán này rồi".

"Thế à? Em giỏi lắm! Nào, uống một chén đi!". Toshinosuke đưa chén rượu cho Omon. -"Ông chủ bụi ấy, em chưa thấy mặt bao giờ sao?"

"Chưa thấy bao giờ. Nhưng có vẻ giàu sụ đấy. Không phải thứ giàu thường đâu. Chuyện đó, tụi em nhìn ra ngay ấy chứ!".

"Chỉ cần nhận ra người ấy là ai, thì xong việc ngay".

Toshinosuke nói. Anh đã để ý là quan Gia lão Heizaemon đặc biệt chú tâm suy đoán đến mức dị thường về chi tiết tại sao Hondo lại tiếp xúc với thương gia ở gần thành làm gì.

"Vậy thì, đi tìm hiểu xem nào. Nhưng đi một mình thì không tiện. Omon đi cùng ta nhé?"

Toshinosuke nói, rồi đứng dậy.

Hành lang dài có khoảng không treo đèn, nhưng những phòng có

khách vào đều chong đèn lồng, ánh sáng hắt ra đủ soi sáng để bước đi dễ dàng. Quẹo qua ba góc hành lang, hai người đến trước cây cầu nối sang căn phòng riêng, biệt lập với quán. Phải có quyết tâm mới dám bước qua cầu ấy. Bởi nếu Hondo đã cho người canh chừng đầu đó rồi, thì họ sẽ tri hô lên, việc do thám bộc lộ thành chuyện nào động ngay lập tức.

Có dáng một người tớ gái bước ra từ căn phòng biệt lập ấy. Bọn Toshinosuke nấp vào bóng tối của cây trụ nhà, chờ cho cô ta đi khuất, rồi tiếp tục dõi mắt nhìn khắp khoảng vườn mờ tối.

Trí Toshinosuke căng thẳng, chân anh run lên.

-"Nào, ta đi".

Toshinosuke nắm tay Omon, thì thầm. Có Omon bên cạnh, anh vững lòng hơn. Nếu có chuyện gì, anh có thể dùng Omon làm cái cớ để biện giải được.

Hai người rón rén bước qua cầu. Căn phòng biệt lập ấy chỉ có hai gian, gian trong cùng có ánh đèn sáng, lọt ra tiếng người nói chuyện. Chỉ cần nấp vào gian phía trước đang tối om kia, là có thể nghe lóm được chuyện đang nói ở gian bên cạnh. Nhưng Toshinosuke không dám làm thế.

Hai người bước đến khoảng trước vách ngăn hai gian phòng, ngồi xuống hành lang. May là bầu trời đêm ấy đầy mây, ánh đèn lọt ra ngoài hành lang nhạt nhợt, dáng hai người ngồi chìm khuất trong bóng tối.

Gắng chịu đựng nhịp tim đập hỗn loạn đến đau cả ngực, Toshinosuke lắng tai nghe.

- "Cứ từ chối thẳng thừng cũng chẳng sao cả. Chỉ cần bảo không có tiền là xong chứ gì?"

- "Thế nhưng mà, thưa ngài Hondo...". Tiếng người đáp lại nghe giọng có vẻ ôn hoà mà chắc nịch. - "Nếu nói như thế thành linh mà lật ngược bàn tay lại kiểu ấy thì chúng tôi bị nghi ngờ ngay".

- "Mà uống đi đã nào, Sakaiya!"

Nghe tiếng Hondo nói thế, rồi bên trong im bật. Có vẻ chỉ có hai người trong phòng, đang bàn chuyện bí mật không muốn ai nghe, nên không gọi gái đến.

Toshinosuke ra hiệu cho Omon, rồi nhẹ nhàng đứng dậy. Dậm bước đi thì nghe trong phòng có tiếng Hondo nói:

- "Kết cuộc là: chọn đứng về phía nào đó thôi. Có phải thế không?"

Toshinosuke nghĩ: hoá ra là Sakaiya Kuzaemon, nhà buôn kimono có truyền thống lâu đời ở xóm gần thành, nổi tiếng giàu có nhờ có cả tiệm buôn sỉ hàng hoá chuyên chở bằng tàu thuyền ở xóm cảng của phiên trấn nữa. Phiên trấn hàng năm phải vay mượn thêm từ các phú thương để bù đắp vào tài chính thiếu hụt, đặc biệt có quan hệ mật thiết với Sakaiya, là điều mọi người trong tổ Kế toán đều biết.

Sakaiya đang ở trong căn phòng biệt lập này, khiến Toshinosuke mơ hồ hiểu ra được ý đồ của Hondo. Có lẽ Hondo định kéo bọn thương gia trong phiên trấn, mà người ta thường gọi là bọn con buôn chính trị này, về phía mình để mưu đồ chuyển lật đổ chính quyền Heizaemon đây.

- "Thưa ngài Asami!". Thành linh có người đàn ông đứng chắn trước mặt Toshinosuke, lên tiếng. Người quản lý của quán Matsuya

đấy. -"Ngài làm gì ở chốn này?".

- "A, ông Quản lý đấy à? Có gì đâu, chúng tôi đang đi thơ thần định ra xem vườn cho bớt say đây mà".

- "Tối thế này, làm sao mà xem vườn được?". Người quản lý nói, nhìn Toshinosuke có vẻ nghi ngờ. - "Chẳng lẽ ngài định ra đến căn phòng kia sao chứ?". Ông ta chỉ tay về phía căn phòng biệt lập có đèn sáng ấy.

- "Tôi ra đấy mà làm gì?"

- "Nếu thế thì được. Xin ngài đừng bước ra đấy, vì khách thuê đã dặn không cho ai lại gần đấy cả".

- "Ông khỏi lo. Tôi về phòng ngay đây".

- "Cả cô Komayo nữa, cô không lưu ý cho thì phiền lắm đấy!"

Người đàn ông nhỏ con, thừa tóc ấy trách cứ cả cô Omon, rồi đứng nguyên đấy, nhìn theo hai người bước về phòng.

5

Chưa đến nửa tháng sau ngày Toshinosuke nghe lóm được chuyện bí mật của Hondo và Sakaiya ở căn phòng biệt lập của quán Matsuya, phiên trấn đã xử phạt Hondo Shuri phải bị giam lỏng trong nhà, những người trong phe Hondo như trưởng tổ Yashima Kichizaburo, Huyện lệnh Ishizawa Takuzo, quan Chưởng quản việc xây cất Otaki Kichiuemon bị đày ra xa. Quan Kiểm sát Hattori khám xét nhà Hondo, đồng thời nhân viên Chưởng quản khu phố đột ngột xông vào nhà buôn Sakaiya, nghe đâu đã nắm được bằng chứng không chối cãi được về chuyện Hondo và Sakaiya đã cấu kết làm bậy, nhưng phiên trấn không công bố rõ ràng chuyện làm bậy ấy là chuyện như thế

nào.

Điều kỳ lạ là Sakaiya tuy bị tố giác là một trung tâm của sự kiện này, nhưng lại chẳng bị xử phạt gì cả, khiến người ta tha hồ đồn đại đủ điều.

- "Sự kiện này bắt đầu từ việc một tàu buôn của Sakaiya, khi chỉ còn nửa ngày đường nữa là cập bến, thì bị bão đánh đắm mất. Sakaiya đã định làm một chuyến buôn lớn bằng chiếc tàu này, nên đã cố vay trước món nợ lớn quá sức mình. Tất nhiên nếu tàu cập bến song suốt thì hàng hoá bán ra trang trải được món nợ ấy ngay. Kỳ hạn hoàn trả cũng đã được tính toán để có thừa ngày tháng mà trả nợ rồi. Thế mà tàu bị đắm mất, Sakaiya đột nhiên phải đối đầu với nguy cơ phá sản, mới hốt hoảng thu góp tiền bạc để trả nợ. Thế nhưng vẫn không đủ số. Mà phải gần một tháng sau, chuyến tàu kế tiếp mới vào bến. Trong tình trạng như thế, Hondo mới tìm cách giúp đỡ số tiền hai ngàn lạng vàng còn thiếu ấy để làm ơn cho nhà buôn Sakaiya. Sự thực là như thế đấy, anh hiểu ra chưa?"

Heizaemon cho gọi Toshinosuke đến, giải thích dài dòng như thế. Ông nói tiếp:

- "Việc rút tiền từ kho bạc của phiên trấn ra một cách táo tợn như thế thì chỉ có Hondo mới làm được thôi. Ngay từ đầu, ta đã nhắm như thế rồi".

- "....."

- "Nền hành chính của phiên trấn, nghe có vẻ uy hách lắm, nhưng thực tế, nếu không vay mượn được tiền của bọn dân phố, thì chẳng làm gì được cả. Thời thế đã đến nông nổi như thế đấy. Do đó, thế

lực của các quan nhiếp chính được đo lường bằng số thương gia có tiền của mà quan nhiếp chính ấy cấu kết được. Bọn ta cũng vì chuyện quan hệ với các nhà buôn này mà phải chịu những khổ nhục người ngoài không hiểu thấu cho. Mà cả bọn Hondo cũng nhắm đến chuyện như thế thôi".

Có vẻ vẫn còn hưng phấn vì vừa đánh đổ được một lần nữa kẻ địch chính trị ghê gớm kia, lưỡi của quan Gia lão Heizaemon đảo qua đảo lại thật dẻo:

"Nói gì đi nữa, trong vụ này, anh đã có công lớn là dò ra được chuyện hội họp bí mật giữa Hondo và Sakaiya. Từ đó, sở Kiểm sát điều tra tiếp chuyện tàu của Sakaiya bị đắm nữa là phăng ra được toàn bộ. Đúng là nhờ anh tháo đập mà nước trôi đi được ngàn dặm đấy".

Heizaemon vòng tay ra sau lưng lấy ra một bao lụa, đẩy tới trước mặt Toshinosuke:

"Đáng lẽ phải tăng lương bổng để thưởng công cho anh, thế nhưng chuyện này lại không thể công bố ra được. Nên có 50 lạng bạc đây, anh nhận lấy đi".

"Xin cảm tạ ngài".

"Thế là, liên hệ giữa ta và anh chấm dứt nhé. Ta không muốn bị dèm pha là đã lén sai người bí mật do thám để gài bẫy Hondo gì đấy đâu. Phải biết sợ lời đồn đại của thiên hạ chứ! Phận sự của anh như thế là chấm dứt rồi đấy".

Ra khỏi tư dinh quan Gia lão, Toshinosuke không về thẳng nhà mà bước vội qua xóm đêm về phía xóm ăn chơi Somekawa. Sự kiện đã

kết thúc rồi, mà sao trong lòng anh vẫn còn dai dẳng cảm giác không trọn, nhuộm chút hổ thẹn đã làm một chuyện lén lút không xứng đáng với người võ sĩ. Cảm giác ấy lại càng rõ rệt hơn khi anh nhớ lại những lời dặn cuối cùng của Heizaemon. Khen ngợi công lao của anh và thưởng tiền cho đầy, nhưng thái độ của Heizaemon cho thấy ông ta không muốn cho ai biết việc ông đã sai Toshinosuke dò dẫm hành trạng của Hondo. Toshinosuke nhớ lại vẻ mặt cũng như giọng nói lạnh lùng của Heizaemon khi ông bảo liên hệ với anh đã chấm dứt. Anh hiểu ra rằng sự kiện vừa rồi tuy nấp dưới danh nghĩa là bảo vệ chính nghĩa của phiên trấn, nhưng thực tế chính là cơ hội tốt cho Heizaemon triệt hạ sinh mệnh chính trị của địch thủ lâu năm trên chính trường đó thôi. Heizaemon đã làm những gì, anh không thể hiểu hết được. Anh càng thấm thía nỗi nhục nhã rằng mình đã làm con chó đi đánh hơi cho chủ, nhờ vậy mà nhận được cả tiền thưởng nữa!

Thứ tiền bẩn thỉu này! Toshinosuke nghĩ thầm. Cho dù trước đây anh đã nghĩ là mình làm cho phiên trấn đấy, nhưng xong việc rồi, vẫn còn lưu lại trong anh nỗi tức bực vì mình đã là thứ con rối bị giật dây bởi bàn tay của quan Gia lão Heizaemon đầy tham vọng chính trị kia.

Đến quán Matsuya, Toshinosuke cho gọi Omon đến, và uống rượu liên tu. Anh có cảm giác không say không được. Thế mà mãi không say được, trong trí anh cứ chập choạng tâm tình tự trào chua chát và nỗi phẫn hận đối với Heizaemon.

- "Lão già bẩn thỉu quá!"

- "Hả?". Omon nhìn Toshinosuke với vẻ nghi ngại. - "Ai thế anh?"

- "Ta cho Omon món tiền này đây!".

Toshinosuke lấy trong túi ra gói tiền thưởng từ Heizaemon, thân nhiên đưa cho Omon nắm lấy. Mở bao ra, Omon lộ vẻ kinh ngạc:

- "Món tiền lớn thế này! Đã có chuyện gì thế anh?"

- "An tâm đi. Chẳng phải tiền ăn trộm đâu. Phần thưởng cho việc ta và em đã chạy vòng vòng đánh hơi chuyện người khác đấy".

- "Nếu là phần thưởng thì anh cứ nhận lãnh là được chứ! Thành linh mà cho em món tiền lớn thế này, em không chịu đâu!"

- "Chả sao cả, em cứ nhận lấy đi. Ta không cần đến thứ tiền đó".

- "Thế nghĩa là anh định không còn đến đây nữa chứ gì, phải không cậu chủ?"

Đột nhiên, Omon thốt ra như thế. Toshinosuke nhìn sửng cô gái. Khuôn mặt cô như mất hồn, thẫn thờ nhìn anh. Ừ nhỉ, có thể nghĩ như thế thật. Muốn chơi bởi ở trà thất thì phải có tiền chứ!

Toshinosuke nắm chặt tay Omon:

- "Đừng xụ mặt thế chứ! Ta sẽ đến chơi, nhưng với tiền của mình kia. Tuy chỉ được như lúc trước, thỉnh thoảng mới đến thôi".

- "Thật đấy nhé?". Omon chợt mỉm cười vui vẻ trở lại, tay cầm bầu rượu giơ lên: - "Thỉnh thoảng đến cũng được, chỉ cần anh đến là được rồi. Em cứ tưởng anh định không còn đến nữa chứ".

Đến khoảng gần 9 giờ tối, Toshinosuke mới nhòm lưng đứng lên. Trong bụng nghĩ là mình chẳng say gì bao nhiêu, nhưng đứng lên rồi, cơn say đã xuống tận chân, phải một lúc lâu Toshinosuke mới mang giày vào được ở ngưỡng cửa quán trà.

- "Để ta đưa em về. Đợi đấy!"

Toshinosuke vừa nói với theo Omon đã bước ra trước rồi, bỗng phía ngoài vang lên tiếng thét hãi hùng đến làm đông cứng tim anh.

Toshinosuke phóng mình ra, thấy có một người võ sĩ tốt gương trần, và dáng cô Omon ngã sổng sượt trên đất. Người võ sĩ đứng như chặn đường lại. Ánh đèn lồng treo ở hiên quán soi một khuôn mặt đàn ông hung hiểm, thân cao, tuổi đâu chừng giữa lứa 30.

- "Anh là Asami đấy à?". Thấy Toshinosuke, người đàn ông rút giấy lau lưỡi kiếm, rồi vừa ung dung tra kiếm vào vỏ vừa nói. - "Ta là Toyama Samon trong tổ Cận vệ đây. Vì sao con đàn bà này bị chém, chắc anh đã hiểu. Thế nhưng với anh thì ta không ra tay ở đây. Ta và anh sẽ đấu kiếm với nhau. 5 giờ chiều ngày mai, gặp nhau ở gốc cây tùng đơn độc bên bờ sông Gokengawa ấy".

- "....."

- "Hay anh lại muốn đấu ngay bây giờ?"

Toshinosuke lắc đầu. Thấy thế, Toyama gật đầu nhẹ rồi quay lưng bước nhanh ra đường.

Toshinosuke thoáng thấy vài bóng người nãy giờ tụ tập ở đầu đường dòm về phía này chợt vùng chạy trốn mất. Anh lảo đảo bước về nhà ở xóm Yashiro.

- "Sao thế anh? Mặt xanh lè thế kia!"

Kunie ra đón chồng, ngạc nhiên thốt lên. Cô vào phòng uống trà, nhanh nhẹn pha trà nóng cho chồng, rồi lo lắng hỏi xem Toshinosuke có đau ốm gì không. Đáng lẽ như mọi ngày thì Toshinosuke nghe lời hỏi ấy chỉ rườm tai mà thôi, nhưng hôm nay, anh lại cảm thấy lời nói

ân cần của vợ bao phủ thân mình ấm áp một cách kỳ lạ. Ngày mai anh phải đấu kiếm sinh tử, mà quanh anh chẳng có ai để anh trông cậy gì được cả. Cơn khủng hoảng tràn ngập lòng anh, khiến anh chột muốn chạy ngay đến tư dinh Heizaemon để cầu cứu, nhưng nghĩ lại, hẳn là quan Gia lão sẽ chẳng cứu anh đâu. Toshinosuke thử nhớ lại những khuôn mặt quen biết khác, người này tiếp đến người khác, nhưng chắc họ cũng chẳng khác gì Heizaemon. Trước hết, hẳn là họ không tin được chuyện này, mà cho dù có tin đi nữa, họ cũng chỉ có thể ngồi yên đó mà chê cười thái độ hốt hoảng của anh mà thôi. Chỉ có người vợ này là thật lòng lo lắng cho anh.

- "Ngày mai ta phải đấu kiếm đấy". Toshinosuke nói.

Buột miệng ra thế xong, cơn khiếp hãi lại cuộn cuộn lên trong lòng anh.

- "Đấu kiếm à? Với ai thế anh?". Kunie nhìn chồng dăm dăm.

- "Toyama Samon ở tổ Cận vệ đấy".

- "Ngày mai, lúc nào thế?"

- "5 giờ chiều. Chỗ cây tùng đơn độc ở bờ sông Gokengawa ấy".

Toshinosuke kể lễ sự tình cho vợ nghe. Anh tự nhiên tỏ ra thành thật với Kunie một cách bất ngờ. Anh kể hết mọi chuyện, từ Heizaemon cho đến cả Omon, không chừa một chi tiết nào. Ngay cả chuyện Omon đã bị chém chết.

Kunie hơi cúi đầu, im lặng lắng nghe, không chen vào một lời nào.

- "Bảo là việc dò hỏi điều tra, thật ra một nửa là chơi bởi ca kỹ ở trà thất đấy, nên ta đã nông nổi mà nhận làm. Đến bây giờ thì bị quả báo!".

-"....."

-"Cho dù có trốn đi chẳng nữa, cũng thấy rõ là bọn phe đảng của Hondo sẽ đuổi theo. Do đó, chỉ còn cách nhận lời thách đấu ấy mà thôi".

-"....."

-"Toyama như thế nào ta không rõ, nhưng bản thân ta thì không phải là người quen dùng kiếm, nên hẳn sẽ không thoát được đâu. Đến nước này thì chỉ còn ý chí của võ sĩ mà thôi. Chỉ gắng chém được một đường kiếm rồi chết cũng xứng đáng. Em cũng nên hiểu như thế trước đi". Toshinosuke nói.

Trên đường về nhà, anh đã nghĩ đến Omon bị chém chết thảm khốc mà định bụng sẽ liệu chết như thế đấy.

Nghe chồng nói: "Ta đi ngủ đây", nhìn mặt Toshinosuke còn nguyên màu xanh khiếp hãi mà bước ra khỏi phòng uống trà, Kunie đặt hai bàn tay lên đầu gối, tiếp tục ngồi yên suy nghĩ. Kunie ngạc nhiên vì chồng mình không biết đến Toyama Samon. Toyama là kiếm khách thuộc võ đường Kaji phái kiếm Itto trên Edo, Kunie có lần đã chứng kiến một trận đấu của Toyama ở võ đường Haga rồi. Đối thủ của anh ta trong trận đó là Tsuchiya, môn đệ cao cấp của võ đường Haga. Kunie vẫn còn nhớ rõ ràng thế kiếm thanh thoát của Toyama, chỉ một nhát nhẹ đủ đánh thẳng Tsuchiya, không cần chạm đến kiếm tre của đối thủ.

Tay kiếm như thế thì chồng mình khó mà chém được đường kiếm nào! Kunie tiếp tục suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng tắt ngọn đèn trong phòng uống trà, rón rén ra khỏi nhà.

Nhà của Toyama Samon nằm trong xóm Haji bên kia sông. Nói xin gặp xong, Kunie đứng trước ngưỡng cửa tối om, chờ Toyama bước ra.

- "Thưa, tôi là vợ của Asami đây".

Nghe Kunie xưng tên, Toyama giương cao cây đèn sáp trong tay, nhìn cho rõ mặt người khách, rồi sáng giọng hỏi: - "Gì đây?"

- "Thưa, cuộc đấu ngày mai, xin cho tôi được thay thế Asami. Có điều, xin đổi giờ đấu lại là 5 giờ sáng ngày mai".

- "Cái đó thì... Sao lại...". Toyama ngạc nhiên. - "Có sự tình gì đấy à?"

- "Asami không quen dùng kiếm. Có giao đấu cũng chỉ là hình thức thôi. Không khác gì đem thân cho ngài đâm chém cho vui tay mà thôi".

- "Thế nghĩa là sao?". Toyama thận nhiên hỏi. - "Bà muốn nói rằng tay kiếm của bà cao hơn chăng?"

- "Không dám quá lời, nhưng quả đúng như thế đấy".

- "Không được!". Toyama thẳng thừng từ chối. - "Ta không thể đấu với phụ nữ được! Vả lại, thách đấu với Asami còn vì có thêm lý do khác nữa. Không thay thế được đâu! Bà bảo Asami như thế đi"

- "Thưa, chồng tôi không biết là tôi đến gặp ngài như thế này". Kunie nói thế, rồi bước lại gần Toyama. - "Ngài Toyama có biết Nishino Tesshin không?"

- "Ta biết chứ. Ta đã một lần đấu kiếm và thua ông ấy rồi. Tay kiếm tài ba hiếm có đấy".

- "Thế ngài có nghe về kiếm pháp bí truyền gọi là Sóng gợn mà

Nishino đã sáng tạo ra chưa?"

- "Ta có nghe. Nhưng có lẽ chưa ai thấy tận mắt cả".

- "Thưa, tôi đã được truyền thụ kiếm pháp ấy đấy".

- "Hả?...". Toyama sững sốt, mặt biến sắc. - "Thế bà tên là gì?"

- "Kunie. Nguyên là người nhà Hatanaka".

- "Ồ! Thế thì...". Khuôn mặt Toyama chợt thoáng nụ cười ngạo nghễ. - "Hoá ra được gặp nữ kiếm sĩ của võ đường Nishino mà người ta vẫn đồn đại bao lâu nay. Thật vinh hạnh quá! Được lắm, sẽ xin bài kiếm kiếm pháp bí truyền Sóng gợn ấy xem sao".

*

Trận tử đấu tiếp diễn trong sương mù buổi sáng sớm. Cả hai bên đều đã bị thương. Kunie bị cắt đứt một mảng tóc mai, bị chém trúng vào vai và cánh tay trái, máu nhỏ giọt. Toyama chỉ bị thương ở cổ tay phải, nhưng vết thương sâu đến lộ xương trắng ra ngoài.

Kiếm pháp Sóng gợn đây à?! Toyama nghĩ thầm, vừa trừng mắt nhìn qua lưỡi kiếm đang tấn theo thế Thanh nhãn [5], đôi mắt sắc nhọn của đối thủ phái nữ cũng đang canh chừng mình.

Lúc mới chĩa lưỡi kiếm đối mặt với người đàn bà mảnh mai ấy, Toyama đã chợt có ý thương hại. Nhưng trận đấu bắt đầu rồi thì Toyama đã bỏ ý nghĩ ấy ngay. Bởi thế tấn của Kunie thật kiên cố, không có chút sơ hở nào cho Toyama chém trúng được đối thủ. Và động tác của Kunie thì thật là nhanh nhẹn.

Giao đấu một hồi, Toyama hiểu ra là Kunie nhắm vào cổ tay phải của mình. Vậy mà anh ta vẫn không tránh khỏi bị chém trúng vào đấy. Hễ anh chém tới là bị chém ngược lại ngay, mà anh rút lui thì

nữ đối thủ nhanh nhẹn dậm chân phóng tới chém vào cổ tay anh. Kiểu tấn công thật lì lợm kiên trì. Cứ như là những đợt sóng nhỏ lần lần lì lợm tấp vào bờ đá, năm này qua năm khác, xoi lỗ vào đá. Những nhát kiếm chém cạn và nhẹ dần dần ăn sâu vào tận xương.

Toyama cảm thấy cánh tay phải của mình hầu như mất hết cảm giác, nên nghĩ phải tấn công một lần dứt điểm mới xong. Đầu anh nóng rực lên vì nôn nao. Toyama giương vút kiếm lên tấn ở tầm cao.

Nhưng cùng lúc, anh đã phải hực lên một tiếng trầm thống. Toyama cảm thấy cánh tay phải của mình đã rời khỏi cán kiếm, buông thõng xuống. Dáng người đàn bà như bóng đen áp đến trước mặt, rồi lướt ngang qua hông anh trong chớp mắt. Toyama gắng gượng chịu đựng cảm xúc như mình vừa bị đâm sâu vào ngực, chỉ còn một cánh tay trái cố chém kiếm vói theo hướng bóng đen ấy.

Kunie chờ cho Toyama lao đảo vài bước rồi ngã vật xuống cỏ xong, mới thu kiếm lại, chống đầu gối xuống mặt đất. Rồi lê lết bằng đầu gối đến gốc cây tùng đơn độc mà tựa người vào thân cây. Nghe tiếng nước sông róc rách phía sau lưng. Kunie chợt cảm thấy khát nước, nhưng đã ngồi vật xuống rồi, thân thể bị thương tích và mệt mỏi đông cứng lại nặng nề như đá. Kunie đành nhắm mắt lại chịu trận.

Đọc xong mấy chữ Kunie ghi để lại, Toshinosuke vội chạy ra chỗ cây tùng đơn độc bên bờ sông thì thấy Kunie đang tựa thân trên vào cây tùng, chân duỗi thẳng ra phía trước, đầu gục sâu xuống. Trông như xác chết.

Mặt trời vừa lên chiếu lấp lánh lớp sương đọng trên ghềnh đá,

phản chiếu ánh sáng dịu dàng trên thân hình Kunie.

- "Kunie!"

Toshinosuke vừa gọi vừa hốt hoảng vỗ vào má vợ.

Cuối cùng, Kunie mở mắt ra. Và mỉm cười thật nhẹ. Khuôn mặt tuyệt vời đến như Toshinosuke chưa hề thấy bao giờ.

- "Em bị thương nặng quá!"

Toshinosuke cởi bỏ khăn quần đầu và dây buộc ống tay áo Kunie, cởi đôi giày rơm quấn dây quanh chân vợ. Rồi thận trọng nâng thân thể Kunie vác lên lưng mình.

- "Đừng chết nhé em!"

Liếc nhìn xác chết của Toyama, Toshinosuke vừa nói vừa bước đi. Anh hiểu Toyama chết mà Kunie lại sống sót được, thì chỉ có thể là phép lạ chứ không còn gì khác.

Trên lưng anh, Kunie thì thầm gì đấy.

- "Hả? Em vừa nói gì thế?"

- "Về đến nhà..."

- "Ừm..."

- "Xin cho em giấy ly hôn..."

- "Đừng nói điên thế!"

Toshinosuke nói, nhưng anh hiểu Kunie vừa nói ra điều bao lâu nay vẫn chất chứa trong lòng cô. Trong hoàn cảnh như thế này, cuối cùng cô mới nói ra được lời ấy.

- "Em tha lỗi cho anh! Bao lâu nay anh đã lầm lẫn rồi".

Không nghe tiếng Kunie đáp, nhưng Toshinosuke cảm thấy vòng tay Kunie ôm cổ anh có phần thắt chặt hơn, và cổ anh thấm ướt

nước mắt.

- "Mình phải gần gũi nhau hơn mới được!"

Toshinosuke nói, như dặn dò chính mình, và cả vợ mình nữa.

Anh dịu nhẹ xúc vợ lên chút ít, tránh làm động đến những vết thương trên mình vợ. Trên lưng anh, thân thể Kunie đè nặng. Sức nặng khiến anh cảm thấy ấm áp khoan khoái.

Phạm Vũ Thịnh dịch

Sydney 05-2009

Chú thích:

[1] Chiếu: tấm cói dày lót sàn phòng, cũng là đơn vị diện tích phòng và nhà ở, khoảng 180 cm x 90 cm.

[2] Gia lão : Karo, cấp quan cao nhất, giúp Lãnh Chúa cai trị phiên trấn.

Trung lão : Churo, cấp quan cao thứ nhì, ngay sau cấp Gia lão.

[3] Hộc : Koku, đơn vị đo lường, khi dùng để tính bổng lộc của võ sĩ thì khoảng 150 kí gạo, khi dùng để tính dung tích thuyền bè thì khoảng 180 lít.

[4] Edo : trung tâm cai trị của Phủ Chúa Tokugawa, bây giờ là Tokyo.

[5] Thanh nhãn : Seigan, thế tấn giương thẳng kiếm, chĩa mũi kiếm vào mắt đối thủ.

Ghi chú của người dịch:

Truyện ngắn "Nyoninken Sazanami" của Fujisawa Shuhei, đăng lần đầu trên tạp chí văn học O-ru Yomimono tháng 12 năm 1977, được dịch từ nguyên tác là truyện thứ 6 trong tập truyện "Kakushiken Koeisho" (Kiếm ẩn trong bóng người lẻ loi), bản bỏ túi, do nhà Bunshun Bunko tái bản lần thứ 9 tháng 10 năm 2006.

Nguồn: <http://chimviet.free.fr>

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 8 tháng 9 năm 2009